

נריכה הגמרא בערכין לטעמא דממשכנין דלמא פשע, דהרי נתבאר דהא דעובר בכל תאחר צניעות מיד הוא משום דכיון דכל ענש חלות כל תאחר צניעות אינו משום חובות וחייבים להקדש, אלא משום קיום הנוצרות עצמה, דהקרבנות הויין ג"כ מקיומי נזירות כמו תגלחת, ועל זה אין ממשכנין דאינו חייב להקדש אלא מצוה בעלמא להצילם, ואין ממשכנין על מצות, ואילו צנוגע לדין משלום חובותיו להקדש מדיון כל תאחר דכל התורה, גם בקרבנות נזיר איכא שיעורא דג' רגלים, ולכן נריכה הגמרא בערכין לטעמא דלמא פשע.

פ"ג מה' תמידין ומוספין ה"ג

* זבחים דף פ"ג. תניא ר"א אומר נאמר כאן לכפר בקדש ונאמר להלן וכל אדם לא יהי' צאהל מועד וגו' מה להלן צאהל כיפר אף כאן צאהל כיפר ע"כ. והיינו דמבואר בגמ' דהלואו של וכל אדם לא יהי' צאהל מועד צבאו לכפר מתחיל תיכף משעת ציאת הכהן לכפר אף שעדיין לא כיפר. והנה ציומא דף מ"ד מבואר דהלואו של וכל אדם לא יהי' צאהל מועד נאמר גם על קטורת של כל השנה שמקטירין צהיכל. אשר לפי"ו קשה מהא דמבואר בתמיד (פ"ו מ"ג ג') דעם הכהן המקטיר היו נכנסים גם כהנים אחרים להיכל, מי שזכה במחמה, ואחריהם וקרוצו שהי' נותן לו את הבזק. וגם לשון המשנה הוא שפרישת כל העם הי' צעת שהממונה אמר לו הקטר ומפורש דעד מעשה ההקטרה היו עם המקטיר עוד כהנים צהיכל. וז"ע דלפי המבואר בנכנסים, דהלואו מתחיל תיכף משעת ציאה א"כ איך היו רשאים להיות צהיכל, כיון דכבר נכנס להקטיר.

וב"ל דבזה חלוק ציאת הכה"ג ציוה"כ לפני ולפנים, מציאת הכהן בכל יום להיכל. דהנה זה אמת דהלואו מתחיל תיכף משעת ציאה לכפר, וכדכתיב בקרא צבאו לכפר בקדש, אבל נראה, דכל חלות דין של צבאו לכפר, לא שייך אלא לציאת הכה"ג לקדש הקדשים, דעל ציאתו איכא חלות דין של צבאו לכפר, דהרי צאמת איכא לאו על ציאה ריקנית לקדש הקדשים, וכל היתרו של כניסת הכה"ג הוא רק צמה דהוא צא לכפר, וציאה

לכפר הותרה לו. ומו דהרי מבואר בחולין דף י' דלרין ליכנס דרך ציאה, וכמבואר שם דהא דיכול לצאת דרך אחריו הוא רק משום דיציאה דרך אחריו שמה יציאה, הרי מפורש דיציאה וציאה האמורים בפרשה של עבודת היום הויין דין של ציאה וציאה, וממילא שלא כדרך ציאה לא היו ציאה, משום דענש הציאה הוא חלות דין בחדר עבודת יוה"כ ועל הציאה נאמר דין דצבאו לכפר, וע"כ ציוה"כ שפיר מיקרי הציאה של לפני ולפנים צבאו לכפר, והלאו מתחיל תיכף אף קודם שכיפר. משא"כ בכל השנה, דהיתרו אינו חלוי צדין צבאו לכפר, דהרי גם לצורך אחר או להשתחוות מותר ליכנס להיכל (א). ומו דבכל השנה ליכא דין של ציאה, דהרי יכול ליכנס אפי' שלא כדרך ציאה, והתם אינו אלא דין של מעשה הקטרה בלבד, אבל ציאה ליכא שום חלות דין. וע"כ לא שייך שם כל כך דינא של צבאו לכפר קודם ההקטרה, וע"כ קודם שהקטיר ליכא לאו.

והנה ציומא דף מ"ד מבואר דהלואו של וכל אדם לא יהי' צאהל מועד הוא עד צאתו אף לאחר הכפרה. אכן נראה דכל זה הוא רק בק"ק ציוה"כ שגם היציאה משם היא חלות דין, וכמבואר בהסוגיא בחולין דף י' שהצבאו למעלה. ומו הרי מבואר ברמז"ס פ"ד מה' עבודת יוה"כ ה"א שהכה"ג הי' ממתיין עד שיתמלא הבית עשן ואח"כ יוצא, וכאשר כן מפרש הרמז"ס את המשנה ציומא דף נ"ב ונתמלא כל הבית כולו עשן יצא וצא לו בדרך בית כניסתו ע"כ. ומפורש דדינא קתני שצריך לשהות בק"ק עד שתיגמר הקטרת הקטורת, דהיינו משעלמה תמרתה. הרי דענש השהי' והיציאה הוא חלות דין בחדר עבודת יוה"כ, וע"כ שייך הלואו גם לאחר שכיפר עד צאתו, אבל בכל השנה דאינו אלא דין של מעשה הקטרה בלבד, נראה דתיכף לאחר ההקטרה פקע הלואו.

אכן עיין ברמז"ס פ"ג מה' תמידין ומוספין ה"ג שמבואר דאיכא לאו לאחר ההקטרה עד צאתו אפי' בקטורת של כל השנה. ומו מבואר שם דגבי מתן דמים צהיכל של חטאות הפנימיות בכל השנה מתחיל הלואו מתחילת ציאתו. וז"ע מ"ש מקטורת של כל השנה דמבואר להדיא במשנה בתמיד דהלואו מתחיל רק משעת ההקטרה, וכן פסק הרמז"ס בפ"ג מה' תמידין ומוספין ה"ו וה"ט, וז"ע. וגם ז"ע פסק הרמז"ס בקטורת עצמה שפסק דהאיסור

צריסק, והנה חזיתי ליקרי.

(א) עיין להמן פ"ה מה' עבודת יוה"כ הכ"ה.

* אגרת לגרי"ו ז"ל, דוד רבינו ז"ל. ועליה השיב הגרי"ו ז"ל באגרתו שדפסה בחדשי מנן רי"ו הלוי, ג' טו"ז אלול התרפ"א

איתו טהג אלא בשעת ההקטרה ולא חיקף משעם ציאה, ואילו לאחר ההקטרה טהג עד לאמו.

פ"ב מה' עבודת יח"כ ה"ה

ה'ל"א י"ח א', כ"ז תשרי ה'תצ"א
קד' נפש,

בערב השנתי שגרתי לכם אגרת והנני מנפה ידיעות מכס. אבקש את אלתמו"ר הגאון שליט"א להודיעני דעמו על דבר סדרים ששלחתי לו.

א' גב"ד הנני צהלכה אמת שעמומה צדי, ולא אדע אם דין זה מצוה או לא. איך הוא הדין צאמד שהמיר צהממו צקרצן מצירו (צדשות צעל הקרצן, דצלא"ה לא מהני פמורה), קרצן של מי הוא הפמורה, של צעל הקרצן הראשון או של הממיר. ולפוס ריהטא הי נראה לי לומר דהצפלים של הקרצן הוא הממיר, דהא צד"ת הרי שייכת וקנ"י הבהמה לו, דההקדש הפמורה וחלטה אית משפנה ופעק דין ממון (הד"מ משפנים רק ע"י פדיון מההלכה של קנין כסף(א)). וא"כ לפי המצוה צרמז"ם (פ"ו מה' ערכין ה"ב) דגם צפודה הקדש עילוי קונה את הקרצן ועולה לו, והיינו משום שכיון דע"י פדיון הוא קונה את המפלא צהלכות ממון, ממילא נעשה גם צעל הקרצן צדימי צעלים של קרצט(ב), וא"כ י"ל גם צממורה דכוחסה כיון דהבהמה שייכת לו צד"ת ומ"מ הנני מסופק צזה, ואבקש את אלתמו"ר הגאון שליט"א להודיעני צירור הלכה זו, כי לע"ע אין צדי ראי ע"ו.

ודעה צנוגע לשיטת הראצ"ד, דעכו"ם אית עושה פמורה לא צשלו ולא צשל ישראל, כתצתי צאגרת הקודמ(ג) דהוא משום שגם אם ימא דזה חלי צממכפר וצשם הקרצן, ג"כ הו"ן הפקעות חלומים צההקדש, וממילא עכו"ם אית צר הכי של פמורה. אצל מ"מ שיטה זו עוד צ"ב, דכיון דלעמן פמורה לא איכפת לן דהמקדיש הוא עכו"ם, וא"כ צהקדישו אין שום הפקעות צנוגע לפמורה, א"כ אמאי לא יעשה פמורה, דכל ההלכה של קדשי עכו"ם נאמרה רק צהלכות צעלים

של קרצן, ומופקע משארי דינים אצל לא פמורה. ואשר דנראה לי דדעת הראצ"ד היא מטעמא אחרונה, דלא יצויר מפשה פמורה ע"י עכו"ם, דצשלו הא אית פופס פמורה מההלכה דאין קדשי עכו"ם עושין פמורה, וצשל ישראל היכא דהקרצן והבהמה הוי של ישראל, הרי לא מהני משום דלחלות הקדש של הבהמה ע"י פמורה צריכים אנו לדון שלמות, דהא הוי של ישראל ואין העכו"ם יכול להקדישו משום דאית שלו ואית צר שלמות, וממילא עכו"ם אית יכול להמיר צה. וצאופן דהבהמה הו"א שלו וממיר לישראל (מהך דינא של כל הרורה להמיר יבא וימיר שאית מדין שלמות), נראה דאין יכול להמיר, דכיון דצנוגע להפמורה מפשה ההקדש נעשה ע"י וגם צהלכות צעלים של הקרצן פהא שייכת לו [כמו שנטה דעמנו לעילן], ממילא מדון צה כמו צקדשי עכו"ם, דלכמה דינים י"ז צהן הפקעת הקדש וצסרון חלומים צשם קודש שלהם, והקרצן העושה פמורה הא הוי קדשי ישראל, וע"כ אי אפשר לה לפמורה שפסקיים, כיון דהקרצן העושה פמורה אית פופס את הפמורה הנפסקת צקדושהא אלא רק כקדשי עכו"ם, חוהי הלכה צהלכות פמורה, דהיכא דהקרצן והפמורה הם חלומי הקדש שונים כמו כאן ממילא מופקעת הפמורה. צמטותא מאצא מארי להודיעני דעמו צעמן זה.

ב' קשים לי דצרי הש"מ צפמורה דף ו' (אח"י) צגון שהומם וכו' וחללו על מצירו וכו' ח"ל ותימה למה ליה למימר וחללו לימא שהומם ושלמו לצוק דהיינו הקרצתו דה"נ קאמר גצי מחסור זמן דמסיק צגון שחללו על מחסור זמן אחר וכו' עכ"ל וא"ע דהסוגיא ציומא דף ס"ד וכן הסוגיא דהכא לפי גירסת הש"מ והרגמ"ה קאי לענין איסור אותו ואם צנו, וההלכה היא דדחיתו לצוק כיון דמפקעת מידי נצלה הו"א צכלל שמיטה האסורה מלאו של אותו ואם צנו, משא"כ לענין איסור הקרצת צע"מ ולענין הלוא דהקרצה, דנאמרה חפלא של הקרצת פנים, מה ענין דחיתו לצוק לאיסור זה, דהדמי' היא רק קיום מצוה של המפלא צלי שום חלומים של קיום קרצן פנים והקרצה(ד), ומהיך יחסי צלאו של לא מקריצו, וא"ע.

(ג) פ"א מה' פמורה ה"ו.

(ד) עין סדושי הגר"מ והגר"ד פ"ח מה' מעשה הקרצט ה"א.

(א) עין לעיל פ"ו מה' ערכין ה"ג, ופ"ו מה' שמטה וצבל ה"י.

(ב) עין לעיל פ"ג מה' מעה"ק ה"ע.